

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldra los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Les infàmies d'un cerer

L'orgue dels catòlics d'aquesta vila — encare ningú ha desmentit que ho fos — en son nombre corresponent al passat diumenge, publica un article que tenim la seguretat haurà indignat a quantes persones tinguin de la educació i de la bona criança aquell concepte a que obliga una mitjana instrucció i la més petita noció de cultura.

Passarem per alt les injúries que l'articulista vol fer arribar a persona per nosaltres molt preuada, ja que ni de manera indirecta deu involucrar-se la política amb una institució de caràcter social i menys amb la Junta administradora, composta de respectables i distingides dames, a les quals l'articulista preté fer objecte de les seves ires, en la forma més baixa i barroera.

No és pas «La Comarca», donada la seva aparent significació, el periòdic apropiat per a que un industrial, per cerer que sigui, i Parera que es digui, exterioritzi les fluctuacions experimentades en els seus negocis.

El voler menyspreuar una institució com la Casa Bressol, l'intentar restar importància a una obra tant meritòria com la empresa per les virtuoses senyores que integren la Junta, és propi únicament d'un ésser mancat de sentiments enlairats; patrimoni de cervells malafissos i peculiar de qui es mostra assequible a tota mena de combinacions d'ordre polític i econòmic.

Voldrèiem que ens digués, si li fos possible, però baix la responsabilitat de la seva firma, quin partidisme ha pogut experimentar-se en la organització de la Tómbola, com no sigui l'absolut retraïment per part de sig-

nificades persones de la localitat que han volgut en tota ocasió, presumir d'altruïstes i caritatives.

Pel demés, va tenir-se cura en que fos obra de tothom, ja que així s'assegurava el millor èxit, i bona prova n'és la multiplicitat d'ofrenes. La caritat deu ésser patrimoni, no de blancs ni de negres, de lliberals ni regionalistes, sino dels que tenen arrelats els sentiments d'amor al pròxim.

Però en Parera cerer, que no ha pogut capir el que l'ajuntament actual no concedeixi *exclusives* ni als directors de periòdics, destil·la bilis i procura treure importància a tot quant, al seu migrat judici, considera pot ésser un timbre de glòria per als nostres amics.

Havíem resolt no entaular polèmica amb dit subjecte, després del què succeí amb motiu del Combregar general, emperò el respecte que ens mereixen les virtuoses i distingides senyores que integren la Junta de la Casa Bressol fa que, contra la nostra resolució, ens ocupem, sols sigui per a posar-lo en evidència, del director d'un periòdic catòlic quals campanyes estàn sempre en consonància amb l'apoi material que es doni a la indústria que personalment cuida l'*aprofitat* periodista.

I consti que amb documents subscrits pel propi Miquel Parera podem demostrar-ho.

Quina importància han de tenir les crítiques, ni les campanyes sostingudes pel director de «La Comarca», quan els seus llegidors sàpiguen que són interessades i obeeixen únicament al major o menor *stock* de cera que li quedi arreconat en el seu magatzem?

El Orfeó Granollerí

«Nuestro corresponsal en Granollers nos envía, para su publicación, la siguiente carta:

En la última de las «Hojas Musicales» que bajo la dirección de don Joaquín Pena, se publican en LA PUBLICIDAD, aparece la reseña de una fiesta celebrada en esta villa y unos comentarios que han producido gran revuelo y hondo disgusto entre los componentes de la asociación «La Unión Liberal» y otros varios elementos.

A nosotros, actores de los episodios que han dado lugar a que en Granollers haya dos orfeones; nos permitirá el señor Pena que le demos una versión más ajustada a la verdad que la que él recogió durante su breve estancia en esta villa.

A primeros de 1915, tomando pretexto de una fiesta de inocentes en que tomó parte el maestro Llobet, pero como consecuencia de su continuada actuación en «La Unión Liberal», más o menos veladamente se amenazó con el «boycott» a su familia por los elementos reaccionarios que ya hacía tiempo le negaban el pan y el agua. Fué entonces cuando nosotros recabamos de nuestros amigos de dicha asociación la creación de una plaza de profesor de música para el señor Llobet y vislumbramos la posibilidad de crear un orfeón que él dirigiera, para el cual nos había ofrecido su concurso valiosísimo, hacía medio año, el señor Millet, a raíz de la visita del «Orfeó Catalá» a Granollers, visita que, dicho sea de paso, debióse, mejor que a la iniciativa nuestra, a la tenacidad de don Ignacio Mendo, presidente entonces de «La Alhambra».

Creóse el «Orfeó Granollerí». Y las risas burlonas de los enemigos presto se trocaron en burdas maquinaciones para tronchar en flor la nueva obra que comenzábamos al amparo, no de un «casinillo político» cuyas paredes dijeron al señor Pena ser «testigo de amañeos electorales» y «de partidas de timba», sino de una asociación potente, que cuenta con edificio propio, con el salón-teatro de mayor capacidad de Granollers, con una escuela de niños, verdadero modelo entre las de su clase; que la componen más de 1,500 socios, divididos en las secciones de socorros mutuos, recreativa, de arte dramático, etc; en fin, en una asociación que practica la beneficencia de la manera más cristiana y humanitaria.

En esta casa, edificada por el esfuerzo de liberales y republicanos de Granollers, detentada durante algunos años por los caciques, a los cuales logró echárselos de ella, así como del Ayuntamiento, —en cuya obra benemérita no faltó el concurso de LA PUBLICIDAD,— es donde nació el «Orfeó Granollerí».